

Bir Telefon Geldi Ve Her Şey O Zaman Başladı

– candan · 25 Nisan 2016

her şey bir telefon sesiyle başladı.kaç gündür içerimde açıklanması zor bir sıkıntı vardı.ne yapsam ne etsem bir türlü geçmiyordu.iki göğsümün ortasında bir acı gelip oturmuştu.nefes alamıyordum.içim daralmıştı.düşünüyordum,endişeleniyordum.mutlaka kötü bir şey olacaktı.her şey bir telefon sesiyle başladı.yeğenim arıyordu.açtım telefonu.daha ben ağzımı açmadan bir çırpıda söyleyiverdi.-ölmüş dedi.kardeşin ölmüş.gelecek misin cenazesine?hiç bir şey hissetmedim.hissedemedim.insan yıllarca konuşmadığı birisi hakkında ne düşünür ?ölse mi sevinir yaşasa mı?yeğenim hala konuşuyordu telefonda...-ne olur gel diyordu...artık geçmişi gömelim...kolay mıydı geçmişi gömmek?hiç bir şey olmamış gibi yaşananları bir çırpıda silmek?-gelemem dedim.ben o defteri yıllar öncesinde kapadım.artık benim ne kardeşlerim var ne de bir ailem.-sen bilirsin sen de kendince haklısın ama son bir görev...cenazesinin başında olmak...ama gene de sen bilirsin..usulca kapandı karşı taraftan telefon...demek ki kaç gündür yaşadığım sıkıntı buna çıkacakmış.nefes alamıyor soluklarım ciğerlerimde sıkışıyordu.her şey bir telefon sesiyle başladı...gözlerimi kapadım...ellerim sımsıkı kapanmış,kilitlenmişti sanki...anılar birden gözlerimin önünden hızla gelip geçmeye başladı...durduramıyordum...gözlerim donuklaşmıştı.kalbim sıkışmış,kaskatı kesilmiştim.her şey bir telefon sesiyle başladı...yaşananlar kolay unutulmuyor...yıllarca görmediğim,konuşmadığım insanın neden ölüsünde bulunayım ki?biliyorum şimdi bu yazımı okuyanlar diyecekler ki;-olsun sen gene de gitmeliydin...ama gidemezdin ki...aklıma bana son yazdığı hakaretlerle dolu mektubu geldi.tekrardan açmama gerek yoktu mektubu.ezbere biliyordum artık sözleri...her şey bir telefon sesiyle başladı...kopuk bir aileydik bizler...babasız büyümüş,anamızın af etmeyi,sevmeyi öğretmediği bir ortamda yaşadık,büyüdük.bizlere sevgi öğretilmedi.sadece nefret vardı ailemizde.babamın anneme yaptıkları,söylediği sözler hep unutturulmadı bizlere.kinle büyütüldük biz..her şey bir telefon sesiyle başladı...yaşananlar kolay unutulmuyor...cenazesine gitmeyi asla istemedim hatta düşünmedim bile...bir insan bir başka insandan bu kadar nefret edebilir mi hiç?kendi kendime de söyleniyordum bu arada...-bana sağlığında aramamış,sormamış ,beni yok bilmiş,şimdi de ölüsünü çağırıyorlar.ölü toplayıcı mıyım ben???her şey bir telefon sesiyle başladı...anılar geldi geçti gözlerimin önünden...ve ardından gene ettiğim yeminler...-hiç birisinin gitmeyeceğim cenazesine...-beni yaşarken ölü sayanları ben de öldüklerinde yok sayacağım!!!!hani derler ya öldüğün zaman öbür dünyaya gittiğinde ailen karşılarmış seni...sevenlerin,akrabaların...kimse karşılamasın beni öbür tarafta!!! ellerimi açtım yalvardım allahıma...-tanrım beni bu dünyada yok sayanları öbür dünyada muhtaç etme!!! onlarla karşılaştırma beni..istemiyorum hiç birisini...at beni kimsesizlerin olduğu yerlere...bu dünyada da yalnızdım ben öbür dünya da da yalnız olayım!!!!kaç gündür mutsuzum.duygularım donuk...hiç bir şey hissetmiyorum!!her şey bir telefon sesiyle başladı...ben bitik ben yitik ben hayat yorgunu...bir de duygusuzsun sen diyorlar bana!!!oysa içerim paramparça..tarumar olmuş hislerim..kar tanecikleri gibi köşeli... soğuk..hissiz..ve katılmış her şeyim...candan20.eylül.2015pazar-00.24izmir